

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2022 č. j. CPR-35532-12/ČJ-2022-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly,

pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-149882-14/ČJ-2022-000022-SV ze dne 18. 9. 2022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství nebo třetí země, kde je cizinec oprávněn pobývat nebo která ho přijme, do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že se k žalovanému dostavil dobrovolně za účelem nahlášení nové adresy a nebyl si vědom toho, že jeho pobytové oprávnění bylo zrušeno. Měl za to, že mu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nebylo doručeno. Postup doručování rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu označil za nezákonný. Rovněž dále uvedl, že poučení, které obdržel, při propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepostihuje jeho situaci, neboť se týká trestu vyhoštění podle trestního zákoníku či žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Uložení správního vyhoštění považoval za nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života, protože do České republiky přicestoval již v roce 2007 se svou matkou a sestrou. Ve svém domovském státě naopak nemá žádné vazby, nemá se kam vrátit a vracet se nechce. Měl za to, že postup žalovaného je v rozporu s rozhodnutím soudu, neboť mu byl stanoven dohled probačního úředníka, tato skutečnost však nebyla posouzena.
3. V dalším žalobním bodě žalobce konstatoval, že během správního řízení o uložení správního vyhoštění projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu a v současné době je žadatelem o mezinárodní ochranu. Tato skutečnost by se dle jeho názoru měla projevit v postupu žalovaného, ten však na ni žádným způsobem nereflektoval.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalobou napadeného rozhodnutí. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-149880-1/ČJ-2022-000022 ze dne 5. 5. 2022, podkladové materiály č. j. KRPA-149880-4/ČJ-2022-000022 ze dne 5. 5. 2022, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-149880-8/ČJ-2022-000022-SV ze dne 5. 5. 2022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-149880-14/ČJ-2022-000022-SV ze dne 18. 9. 2022, odvolání žalobce

ze dne 28. 9. 2022, opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 20. 2. 2023, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-35532-12/ČJ-2022-930310-V243 ze dne 23. 5. 2023.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 5. 5. 2022 v 10:20 hod. byla vyslána hlídka policie na pracoviště Ministerstva vnitra ČR, kde se měl nacházet cizinec bez platného povolení k pobytu na území České republiky. Hlídka zjistila, že cizinec pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, který mu byl ukončen ke dni 27. 5. 2020. Žádným jiným oprávněním k pobytu cizinec nedisponoval. Cizinec byl následně ztotožněn jako žalobce. Vzniklo tak podezření, že žalobce pobývá na území neoprávněně, následně byl cizinec zajištěn a eskortován na oddělení cizinecké policie.
9. Při výslechu účastníka správního řízení dne 5. 5. 2022 žalobce správnímu orgánu sdělil, že je zdravý a netrpí žádnou nemocí. Na území schengenského prostoru přicestoval v roce 2007 se svou matkou a sestrou, a to v době, kdy utíkali před otcem. V České republice tedy v současné době žije matka žalobce a také jeho sestra, ale s tou není v kontaktu, v Rusku nikoho nemá. Pracuje pouze brigádně. O udělení mezinárodní ochrany nežádal. Také uvedl, že k České republice nemá žádné vazby, ani zde nevlastní žádný majetek, páchal zde trestnou činnost, za kterou byl uvězněn po dobu 16 měsíců. Do Ruska se vrátit nechce.
10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-149880-14/ČJ-2022-000022-SV ze dne 18. 9. 2022 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 28. 9. 2022 odvolání, které následně doplnil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), *žádostí o udělení mezinárodní ochrany je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmu.*
15. Podle ust. § 3a odst. 1 zákona o azylu *cizinec je oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany policii, a to na hraničním přechodu, v přijímacím středisku, na odboru cizinecké policie krajského ředitelství policie za podmínky, že se dostavil dobrovolně, nebo v zařízení pro zajištění cizinců v případě cizince tam zajištěného a za splnění dalších podmínek.*

16. V § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je vymezena působnost tohoto zákona, přičemž platí, že tento zákon se nevztáhne na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany.
17. Soud se v první řadě zabýval tím, zda mohl v posuzovaném případě žalovaný zahájit řízení o správním vyhoštění.
18. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 9 Azs 190/2021 – 28 ze dne 18. 11. 2021 dospěl k závěru, že: „Z citované úpravy je zřejmé, že za žadatele o mezinárodní ochranu je nutné považovat cizince ve chvíli, kdy projeví svou vůli o mezinárodní ochranu požádat. Jak dovodil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 17. 12. 2020, věc C-808/18 (Komise v. Maďarsko), nemůže projev této vůle podléhat žádným správním formalitám (srov. k tomu také rozsudek ze dne 25. 6. 2020, věc C-36/20 PPU, Ministerio Fiscal v VL). Je tedy zřejmé, že postačí jakýkoli projev vůle cizince, ze kterého je zřejmé, že chce v České republice požádat o mezinárodní ochranu, přičemž jej nelze podmiňovat dalšími formálními náležitostmi. [...] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na otázku vztahu mezi rozhodnutím o správním vyhoštění a rozhodnutím o mezinárodní ochraně, kterou v napadeném rozsudku nastínil již krajský soud. V případě, kdy po zahájení řízení o správním vyhoštění cizinec požádá o mezinárodní ochranu, nebrání správním orgánům nic v tom, aby o správním vyhoštění rozhodly. Před jeho výkonem však musí vyčkat ukončení řízení o mezinárodní ochraně [§ 119 odst. 7 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Tato zákonná úprava se však (jak je již uvedeno) uplatní tehdy, je-li zahájeno řízení o mezinárodní ochraně až po zahájení řízení o správním vyhoštění.“ Je tedy zřejmé, že pokud žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době zahájeného řízení o správním vyhoštění, tak se standardně pokračuje v řízení, správní orgány jsou pouze povinny vyčkat ukončení řízení o mezinárodní ochraně před výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění. V postupu správních orgánů tak zdejší soud neshledal pochybení, neboť řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno dne 5. 5. 2022 a žádost o azyl podal žalobce až dne 6. 2. 2023.
19. Pokud jde o námitku, že se žalobce domníval, že na území České republiky pobývá oprávněně, soud tuto námitku neshledal důvodnou. V českém právním řádu platí obecná právní zásada *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá), přičemž je především věcí žalobce, aby si řádně plnil své povinnosti. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 23. 4. 2015 č. j. 3 Azs 28/2015-24, kde je k námitce o tom, že stěžovatel pobýval na území České republiky v domnění, že je oprávněn k pobytu (přestože k němu oprávněn nebyl), mimo jiné uvedeno: „Ostatně ani omyl stěžovatele v tomto případě by nebyl relevantní pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců takový omyl nezohledňuje a obecně se uplatní zásada, že neznalost práva neomlouvá (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014 – 26).“ Podobně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016 č. j. 6 Azs 72/2016-31: „V daném případě byly jednáním stěžovatele naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. O splnění těchto podmínek přitom není sporu a ani stěžovatel v kasační stížnosti tímto směrem nic nenamítá. Není přitom podstatné, zda stěžovatel skutečně nevěděl, že jeho pobyt nebyl v rozhodném období oprávněný. Pro naplnění skutkové podstaty citovaného ustanovení je rozhodující, že se v období od 1. 8. 2014 do 18. 6. 2015 zdržoval na území České republiky ilegálně. Jak uvedl správně již žalovaný v napadeném rozhodnutí, neznalost zákona stěžovatele neomlouvá. Jako cizinec, který

je povinen respektovat zákon o pobytu cizinců, musí svá práva a povinnosti na tomto úseku náležitě střežit, což zjevně nečinil....“ Zdejší soud se s touto judikaturou ztotožňuje, přičemž dospěl k závěru, že tato je plně použitelná i pro posuzovanou věc. V daném případě je nesporné, že žalobce porušil svoje povinnosti dané mu zákonem o pobytu cizinců. Otázka, zda toto porušení je vědomé, je pak pro danou věc bez významu.

20. Soud se dále nemohl ztotožnit ani s námitkou žalobce, že by mu rozhodnutí o ukončení pobytu bylo doručeno v rozporu se zákonem, neboť ze správního spisu je zřejmé, že písemnost byla žalobci doručována prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu x, kde měl pobývat společně se svou matkou. Z doručanky, která je součástí správního spisu, je zřejmé, že písemnost byla připravena k vyzvednutí ode dne 28. 4. 2020 a žalobce byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení o následcích nevyzvednutí písemnosti. Vzhledem k tomu, že zásilka nebyla žalobcem vyzvednuta, tak byla doručena fikcí. Rozhodnutí následně nabylo právní moci dne 11. 5. 2020. Žalobce ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého by se měly správní orgány dopustit při doručování rozhodnutí č. j. OAM-53-10/ZR-2020, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu.
21. K namítanému nesprávnému poučení při propuštění z výkonu trestu musí soud konstatovat, že žalobce si již v této době měl být vědom, že mu bylo ukončeno povolení k pobytu, a i kdyby nebyl poučen, tak měl v době stanovené rozhodnutím č. j. OAM-53-10/ZR-2020 po propuštění z výkonu trestu vycestovat z území. Nadto z poučení, které žalobce dne 8. 3. 2022 podepsal, je zřejmé, že byl poučen o tom, že se na něj jako na cizince, který není držitelem víza, vztahuje povinnost dostavit se první pracovní den po propuštění z výkonu trestu na cizineckou policii.
22. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se zabýval přiměřeností zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně, kdy na str. 5 - 6 napadeného rozhodnutí provedl samostatné hodnocení a odkázal na hodnocení správního orgánu prvního stupně (str. 3 - 4 prvostupňového rozhodnutí). Zdejší soud hodnocení provedené správními orgány považuje za dostatečné a v podrobnostech odkazuje na hodnocení obou správních orgánů.
23. Správní orgány se dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádaly s přiměřeností dopadů rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Dostatečně odůvodnily, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Zdejší soud se s hodnocením zcela ztotožňuje a uvádí, že žalobce sice v České republice pobýval legálně od roku 2007, avšak bylo prokázáno, že následně mu bylo zrušeno bytové oprávnění, nevycestoval v době platnosti výjezdních příkazů, a tak se dopustil protiprávního jednání. Během svého pobytu na území páchal opakovaně trestnou činnost a byl odsouzen k odnětí svobody v období od 9. 11. 2020 do 8. 3. 2022. Na základě jeho trestné činnosti mu bylo odebráno bytové oprávnění. Do situace, kdy se na území ocitl bez bytového oprávnění, se zjevně dostal vlastním zaviněním. Žalobce je mladého věku a může se zpětně integrovat v zemi původu. Na území České republiky žije sestra žalobce, s tou však není v kontaktu, dále zde žije jeho matka, která však není na žalobci nikterak závislá. Žalobce se s matkou může stýkat na území domovského státu, jehož jsou oba občané, či kdekoliv mimo území států Evropské unie. Nadto sám žalobce uvedl, že k území České republiky nemá žádné vazby. Kontakt mohou udržovat též prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019 č. j. 1 Azs 384/2019-16). Je tedy zřejmé, že ani v tomto případě se nemůže jednat o nepřiměřený zásah do rodinného života. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že s ohledem na charakter rodinných vztahů žalobce a jeho trestní minulost nebude správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

24. V další žalobní námitce žalobce konstatoval, že v případě vycestování nebude moci plnit dohled, který mu byl uložen soudem. Skutečnost, že se žalovaný nevěnoval výslovně otázce samotného výkonu dohledu v případě vyhoštění žalobce, nečiní dle soudu rozhodnutí vadným. Soud k této námitce konstatuje, že případným nuceným vycestováním žalobce do země původu automaticky nemůže dojít ke zmaření podmínek dohledu stanoveného trestním soudem. Vyvaruje-li se žalobce páčání trestné činnosti ve zbytku doby podmíněného propuštění a bude-li respektovat podmínky správního vyhoštění, nemůže se tímto vystavit riziku přeměny zbytku trestu v trest odnětí svobody. Nadto řešení otázky výkonu dohledu v případě vycestování cizince mimo území České republiky nepřísluší správním orgánům a správním soudům, ale výlučně trestnímu soudu, který rozhodl o uložení dohledu.
25. Dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob žalobci nebyla uložena žádná jiná omezení jako např. povinnost zdržovat se ve svém obydlí nebo zákaz z území České republiky vycestovat. Žalobce tedy může v průběhu výkonu dohledu cestovat mimo území České republiky a realizace správního vyhoštění tak nevede bez dalšího k porušení podmínek dohledu. V případě žalobce by pak samozřejmě bylo nutné, aby se s příslušným probačním úředníkem domluvil na dalším postupu, formě a pravidlech kontaktu (např. telefonickém, písemném) a s tím spojených povinnostech.
26. Z ust. § 51 zákona č. 40/2009 trestního zákoníku je zřejmé, že *probační úředník je povinen vykonávat dohled nad pachatelem v souladu s vytvořeným probačním plánem, být mu nápomocen v jeho záležitostech a plnit pokyny, které dal předseda senátu Probační a mediační službě a které směřují k výkonu dohledu a k tomu, aby pachatel vedl řádný život. Probační úředník je povinen probační plán pravidelně aktualizovat s přihlédnutím k výsledkům dohledu a k osobním, rodinným a jiným poměrům pachatele*. Trestní zákoník tedy počítá s možností probační plán upravit s přihlédnutím k poměrům pachatele, může tedy být upraven i s ohledem na skutečnost, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku.
27. Přestože jsou správní orgány rozhodnutím soudu o uložení dohledu vázány, nelze mít za to, že by realizací správního vyhoštění bylo rozhodnutí o uložení dohledu bez dalšího mařeno. Porušení § 2 odst. 4 ani § 8 správního řádu zdejší soud s ohledem na uvedené neshledal.
28. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, jak je ve výroku II. tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. července 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně